

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

15 Mart 2024
Sayı: 299

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Siyasetçiler seçim, kitleler geçim derdinde

Siyasetçilerin gündeminde yine seçim var. Ancak işçi sınıfının gündeminde daha da kötüye giden işsizlik ve hayat pahalılığı bulunuyor. Erdoğan, kitleleri seçim konuşmalarıyla oyalya dursun, işçi sınıfının en temel sorunlarına çözüm bulmak için hiçbir çaba göstermiyor, tam aksine onları fırsat olarak kullanıp, patronların işlerini görüyor, kadroları patronların çıkarları için gerekli düzenlemeleri hızla yapıyor. Son yapılan değişiklikle, işsizlik sigortası fonundan, işsiz her 10 işçiden sadece 1 işçi yardım alabiliyor ve bu fondan patronlara aktarılan pay, yüzde 30'lardan yüzde 50'ye çıkmış bulunuyor. Ülke dışından para bulamayan hükümet, çok düşük ücretler vererek

BİZ KİMİZ ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır, enternasyonalist komünisttirler

Başyazının devamı:

işçi sınıfının sırtından yapılan birikimi, patronlara dağıtıyor. Patronlar, farklı gerekçelerle devletten aldıklarını, işçinin sırtından elde ettikleri kârlara ekleyip üretimle ilgisi olmayan şekilde kullanıyor, ya da ülke dışına çıkarıyor. Erdoğan iktidarının yarattığı bu yağma düzeni, ekonomik krizi hızlandırıp, büyütüyor.

Geçen seçimde hem AKP, hem de Erdoğan, hiçbir büyük şehirde birinci parti olamadı. Bu nedenle, işçi sınıfının yoğun olduğu şehirlerde, patronları teşvik etme ihtiyacı duyuyor. Artık kimsenin tek bir gece deliksiz uyuyamadığı İstanbul'da, depreme hazırlık için son yıllarda hiçbir şey yapılmadı. 20 yıldan fazladır toplanan para başka işler için kullanıldı, son 5 yılda İBB'nin yapmak istedikleri engellendi. Açıklanan konut kampanyası, adeta inşaat iş kolu patronlarına can suyu olma amacını taşıyor. İşsizler ise, bu tür kampanyaları, geçici de olsa iş bulma umudu, olanağı olarak görüyor. İşte Erdoğan kitleleri, patronlara mahkum eden böyle vaatlerle oy topluyor. Erdoğan, patronlara para dağıtarak, konut kampanyası açıklarak, iş kanununda değişim, hatta demokratik anayasa vaat ederek, patronların desteğinin sürmesini sağlamaya çalışıyor. Patronlar da, para, sipariş, yasal güvence gibi olanaklar sunarak, önceki seçimlerde olduğu gibi, baskıyla, yanlarında çalışan emekçilerin oylarını yönlendirecek, kime oy vereceklerini dikte edecek.

Erdoğan, öte yandan seçmenleri, hizmet vermemekle, sosyal yardımları kesmekle, hatta doğal gazla tehdit ediyor. Depremi üzerinden bir yıl geçmesine rağmen, suyu olmayan, elektrik direkleri dikilmeyen, okulları yapılmayan, marketleri, havaalanı açılmayan Hatay'ı bilerek, özellikle örnek gösteriyor.

Genel seçimden sonra doların 30 liranın üzerine çıkacağını söyleyenler, o dönemde «felaket tellalı» diye suçlanmıştı. Şimdi, nisandan sonra 40 lirayı aşacak diyenler aynı şekilde suçlanıyor. Elbette ki sorun, dolar tahminlerini tutturmak değil, devam eden satın alma gücünün erimesine bir çare bulmak olarak ortaya çıkıyor. Hükümet, tahminleri öne çıkarıp pahalılıkla ilgili söylenenlerin üstünü örtüyor. Çünkü Erdoğan artık, geçmişte yaptığı gibi soğan, patates çadırları kurarak göz boyıyamayacağını farkında. Zaten pahalılığa karşı hiçbir önlem alınmıyor; ne enflasyonu düşürmek, ne de ücretleri yükseltmek gündemde bulunmuyor. Bu nedenle iktidarın seçim gündemi ile kitlelerin geçim gündemi birbirinden farklı.

Aynı durum, diğer siyasi partiler için de geçerli. Siyasetçiler için parti, koltuk çıkarları her şeyin üstünde. Savundukları görüşler değişmediği halde geçen seçimde dost olanlar, ittifak yapanlar bu seçimde düşman oldu. Milletvekili seçilmek için her yolu deneyenlerin bir kısmı şimdi belediye başkanı olmak için aday oldu. Parti değiştirenler, aday olamayınca değiştirdikleri partiyi de tekrar değiştirenler, kavga çıkaranlar... bütün bunlar bir belediye koltuğu için yapılıyor. Belediye koltukları, büyük paraların, hatta bazı illerde bakanlık bütçesini aşan paraların dağıtıldığı, yüksek maaşların alındığı, kayırmacılığın yapıldığı, ranta ulaşmanın çok rahat ve bolca olduğu yerler.

Erdoğan üstelik, çıkardığı kararnamelerle, belediyelerin elindeki bu olanakları kısıp kendi yetkisi altına alıyor. Belediyenin kendi seçim bölgesinde dağıtacağı olanakları kısıyor.

İşçi sınıfı böyle bir düzende, bu siyasi parti sisteminde neye göre oy verecek? Kitleler, neyi ölçü alıp oy kullanacak? Zaten sorunları çözmeden, seçimden sonra buharlaşacak olan vaatleri mi, birbirinden beter parti veya siyasetçileri mi, yoksa bu güne kadar yapılanları mı temel alacaklar? Bunların hiç birinin elle tutulur bir tarafları yok. İşçilerin ve emekçilerin kendi çıkarlarını, önce kendi ülkelerinde yürüttükleri mücadelelerle, aynı zamanda da uluslararası işçi sınıfıyla dayanışma halinde Enternasyonal düzeyindeki ilişkiler çerçevesinde yürütecekleri mücadelelerle savunmaları gerekiyor. Bu onların tek çıkış yolunu ve güvencesini oluşturuyor.

(01.03.24)

Emekçinin Gündemi

750 bin kamu işçisi hoşnutsuzluklarını dile getiriyor

Kamu sektöründe, farklı kentlerdeki bazı fabrikalarda, Şişli ve İzmir belediyelerinde olduğu gibi diğer bazı belediyelerde de çalışan 750 bin kamu işçisinin, düşük ücretlere ve kötü çalışma koşullarına karşı hoşnutsuzlukları, tepkileri, son haftalarda, giderek daha da artıyor. Bu konuda tüm örneklerle yer veremsek de, bazı önemli örneklerle değinmeye çalışacağız.

Yaklaşık 750 bin kamu işçisi arasındaki hoşnutsuzluk ve tepkiler sürüyor...

Kamu çalışanları aylardır, ek zam talepleriyle, insanca bir yaşam için uygun bir ücret, güvenli bir yaşam için de kadro istiyor. Ama tüm bu ısrarlı isteklerine ne sendika bürokratları ne de hükümet yetkilileri olumlu bir cevap veriyor. İşçiler ise haklı olarak yavaş yavaş tepkilerini artırmaya başladılar. Örneğin İzmir ve Eskişehir'de, demiryolu işçileri, Demiryol-İş ve Türk-İş yöneticilerinin tutumuna tepki gösteriyor. İşçiler arasında « *Hep birlikte tepki göstermeliyiz* » fikri giderek geliyor. İşyerlerindeki bu tartışmalar, örneğin Eskişehir ve Sakarya'daki Türasaş fabrikalarında eylemlere dönüştü. Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay istifaya çağrıldı. Ergün Atalay ise bu istifa çağrılarını hem iş vereni kullanarak hem de sendikanın bürokratlaşmış, mafyalaşmış temsilcileriyle cevap verdi. Ön plana çıkan ise işçilere yağdırılan tehditler oldu. İşçiler, işten atılmak ve sürgün edilmek tehditleriyle karşı karşıya kaldılar.

Ama yine de hoşnutsuzluk gündemde bulunuyor. 30 yıl aradan sonra harekete geçip tepkilerini

göstermeye çalışan kamu emekçileri haklılar. Onları sonuna kadar destekliyoruz.

Şişli Belediyesinde toplu sözleşme ile ilgili tepkiler sürüyor :

Şişli Belediyesinde toplu iş sözleşme şartlarının iyileştirilmesini talep eden işçilerin eylemi devam ediyor. CHP'li belediye başkanlığı lafta « *işçileri savunduğunu* » söylese de, gerçekte patronlar gibi davranıyor.

Belediye binası önündeki alanda toplanan DİSK'e bağlı Genel-İş Sendika üyesi belediye işçileri, koşullarının iyileştirilmesini istedi.

İşçiler temsilcileri aracılığıyla « *masada çözüm arayışında* » olduklarını bildirip, aksi takdirde « *eylemlerini genişleterek devam edebileceklerine* » vurgu yaptılar. « *Yıllardır açlık sınırında yaşadıklarını ve sadece alın terlerinin karşılığını istediklerini* » hatırlattılar. Ama Belediye Başkanlığı bu güne kadar işçilerin haklı isteklerine olumlu bir cevap vermedi. Bu nedenle de işçiler eylemlerini sürdürmekte çok haklılar.

İzmir Büyükşehir Belediye işçileri haklarını elde etmek için iş bıraktı :

İzmir Büyükşehir Belediye'sinde çalışan Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası üyesi emekçiler, toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmesinde anlaşma sağlanamaması sonrasında, yarım gün iş bıraktılar. İzmir Büyükşehir Belediyesinde çalışan kadrolu işçilerle, İZSU, İZDOĞA, İZBETON, ve İZULAŞ şirketlerinde çalışan işçilerin üyesi olduğu Belediye-İş Sendikası ile SODEM-SEN ve büyükşehir

bürokratları arasında Ocak ayında başlayan yeni dönem TİS görüşmeleri tıkanı.

İzmir belediyesi de « *işçi dostu* » olduğunu iddia eden CHP'ye bağlı! 6 bin işçiyi ilgilendiren TİS görüşmelerinin son oturumunda işverenin yaptığı maaşlara yüzde 30'luk zam ve sosyal hakları arttırma teklifi, sendika tarafından kabul edilmedi. Sendika uyuşmazlık tutanağı tuttu ve yakında 30 günlük arabulucu süreci başlayacak. İşçiler sendika binası önünde toplanarak yarım gün iş bıraktı. Daha sonra İzmir Büyükşehir Belediyesi Egemenlik binası önünde buluşarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. CHP'li belediyeyi değil, tabii ki işçilerin mücadelelerini destekliyoruz...

İzmir, Lezita fabrikasında işçiler greve çıktı :

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde bulunan Lezita fabrikasında Öz-Gıda Sendikası'na üye işçiler, toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamamasından sonra 7 Mart gecesi saat 24:00 itibarıyla greve başladı. Yaklaşık 3 bin işçinin çalıştığı fabrikada sendika üyesi işçiler fabrika önünde basın açıklaması yaptı.

İşçilerin haklı mücadelesine tepki gösteren patron yüzlerce emekçiye baskı yaptı ve zorla istifa ettirip işten attı. Patron sendikanın önerisine rağmen masaya oturmadı. Emekçiler başka bir çıkar yolu kalmadı. Şunu unutmamak gerekiyor : Lezita Türkiye'nin ilk büyük 100 şirketi düzeyine, emekçilerin alın teri sayesinde tırmandı. Mücadeleye devam eden emekçiler tamamen haklılar ve kazanmalarını ümit ediyoruz.

(08.03.2024)

Çifte katliam : Bir yandan emekçileri, diğer yandan doğayı katlediyorlar

Erzincan'ın İliç ilçesi Çöpler Köyü mevkiinde, Anagold Madencilik Şirketi tarafından işletilen altın madeninde, 9 Şubat'ta, kazılarla yığılan siyanür ve sülfirik asit içeriğine sahip, toksik ağır metal barındıran ve insan sağlığı için son derece tehlikeli olan atık yığının kayması sonucunda meydana gelen göçükte, 9 madenci işçi toprak altında kaldı. Yapılan araştırmalarda emekçiler henüz bulunamadı. Çalışmalar yeni bir kayma ve göçük tehlikesi nedeniyle durduruldu.

Tabii Kaynaklar Bakanı, daha sonra da Hazine ve Maliye bakanı olan Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak'ın yöneticiliğini yaptığı Çalık Holding'e verildi. Böylece bir yandan şirket, siyasi, hukuki ve mali dokunulmazlık ve ayrıcalık kazanarak, kısa sürede dünyanın üçüncü büyük altın madenine, patronlarına yüz milyarlarca dolar kâr getiren bir madene dönüştü. Diğer yandan da, sürekli « yerli ve milliliği » vurgulayan Erdoğan ve hükümetinin yabancı sermaye ile ne kadar iç içe olduğu bir kere daha ortaya konmuş oldu.

Örmeğin : TELE 1'in kurucusu ve Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ, maden şirketi sahiplerinin köylülere hayvancılık ve yem yardımı yaparak, buna karşılık madencilikle ilgili hiçbir şikayette bulunmayacaklarına dair sözleşmeler imzalattıklarını belgelerıyla ortaya koydu.

Ayrıca dönemin Çevre Bakanı, bugünün AKP İstanbul Belediye Başkan adayı Murat Kurum'un (Türkiye Çevre ve Şehircilik Bakanı olduğu, 10 Temmuz 2018 ile 4 Haziran 2023 tarihleri arasındaki dönemde, Çevresel Etki Değerlendirmesi Raporu'nu (ÇED) ortada hiçbir sorun yokmuş gibi, hem yörede yaşayanların canları, hem de doğa tehlikede değilmiş gibi imzaladığı da biliniyor.

Aslında Murat Kurum'un yargılanması gerekiyor. Ama şu anda ortada hiçbirşey yokmuş gibi İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı adayı olarak seçim kampanyasını sürdürüyor. O dönemde sözleşmelere imza atan, bu projede çalışıp gözlerinin önündekini görmemezlikten gelen herkesin, bütün bürokratların da yargılanması gerekiyor.

Maden sahipleri ve yöneticiler, işçileri, hiç bir kuralı uygulamadan, sorunlar bilinse de hiçbir önlem almadan, sendikacılar da dahil herkesin her şeyi bilerek sustukları bir ortamda, geleceği bilinse de sadece zamanı bilinmeyen bir felaket

İstanbul'daki Çalık Holding binası önünde, 14 Şubat'ta, madenin kapatılmasının talep edildiği protesto gösterisi.

Kanada-ABD ortaklı bir maden şirketinin sahibi olduğu Anagold, 2010 yılında açıldı. Maden fay hattı üzerinde, açılabilmesi için resmi evraklarda fay hattı, silindi. Yani sahtekarlık daha işlerin en başında başladı. Kısa süre sonra % 20 hissesi, önce Enerji ve

Madeni ve bölgeyi iyi bilen bir sendikacı, faciadan sonra, «Uluslar arası maden tekelleri için yasalar bir teferruat. Herşey siyasi görüşmelerle hallediliyor. Yerel hukukun bu alanda işlevi yok » açıklamasını yaptı. Bu yerli ve yabancı patronlar yasalara uymadıkları gibi, onları yadsıyamadıklarında, uymak zorunda kaldıklarında da herşeyi kitabına uydurmayı başarıyorlar.

gerçeğiyle yüzyüze çalıştırdılar. Eğer yığın başka bir yöne aksaydı, zehirli atık çamurunun altında onlarca işçi kalabilir, ölü sayısı artabilirdi.

Şirkette çalışan 667 işçiden, Türk-İş' bağlı Türkiye Maden-İş'e üye 430 işçiden 350'si bu sendikadan istifa ederek 11 Şubat'tan itibaren bağımsız Maden İş Sendikası'na geçtiler. Sendikacılar, işçinin değil hakkını korumak, patronun kârı için işçinin önünde set oldular. İşçilere, hem faciadan önce, hem de sonra, sendika ve de patron tarafından baskı uygulandı. Gerçekleri açıklamaları için işten atılmakla tutuklanmakla sürekli olarak tehdit edildiler. OHAL gerekçesiyle polis şiddetine maruz kaldılar.

Kanadalı Alamos Gold şirketinin genel Müdürü John McCluskey, 2018 yılında, BNN Bloomberg televizyon kanalında Türkiye'deki yatırımlar hakkında yapılan bir röportajda şunları söylüyor : « *Son 9 senede Türkiye'ye yaklaşık 100 milyon dolarlık yatırım yaptık Kazılarda çok başarılıydık. Mütevazı bir yatırım ile başladığımız ilk kazılardan sonra yaklaşık 3 milyon onsluk altın bulduk (1 ons altının karşılığı, 31,10 gram has altın olarak belirlenmiştir ve 3 milyon ons altının piyasa değeri yaklaşık olarak 4,27 milyar dolar tutuyor) [...] Madencilik türklerin çok iyi yaptığı bir şey, hatta dünyada en iyilerden birileri. Hafriyat ve taşları bir yerden bir yere taşımak konusunda dünyada onların tecrübesinde çok az ülke bulabilirsiniz Ayrıca kendi ekipmanları var ve bütün bunları Türkiye'de üretiyorlar. Son derece iyiler ».* McCluskey işçilere TL üzerinden ödeme

yaptıklarını da belirtiyor. Ülke yöneticilerinden ve bürokratlardan gerekli bütün güvenceleri almanın rahatlığı, küstahlığı ve arsızca bir de emekçilerle dalga geçmişcesine hafriyat ve taşları bir yerden bir yere taşımak konusunda Türkiye'lilerin dünyada en iyi olduklarını ve en başta yereldiklerini söylüyor.

Sayırsız ayrıcalık koparan maden ocağını işleten şirkete, üstelik bir de 2015 yılında 1 milyardan fazla yatırım teşviki verildi. Aynı zamanda gümrük vergisi muafiyeti, 7 yıl boyunca sigorta primi ödeme desteği,

borçlu olmalarına rağmen, kendi ceplerine indirdiler.

Raporlarda kurallara uyulmadığı açıkça yazılı olsa da sonuçta madene 2012, 2014, 2021 yıllarında olumlu ÇED raporları verilerek, çalışma süresi uzatıldı. Köylülerin rızası olmadan sülfür genişleme izni, 2040 yılına kadar uzatıldı. Çünkü kararlar, uzmanlar tarafından değil, patronlar için çalışan, patronların verdiği kısıntıların peşinde koşan siyasetçiler tarafından verildi.

2023 yılında en az 1.929 işçi öldü. Her gün en az 5 işçi

KDV ödememe, yüzde 90 vergi indirimi, KDV iadesi, faiz desteği sağlandı.

2021'de siyanür kaçağı nedeniyle kapatılan maden ocağına, ceza verilmesine rağmen hiçbir önlem alınmadan tekrar çalışma izni verildi. Verilen cezanın yarısı kadar da, vergi affı getirildi. Cezanın geri kalan kısmı için de teşvik adı altında, devletten para yardımı aldı. Yani maden civarındaki köylerin ekim tarlalarını, hayvan meralarını zehirlemesine rağmen şirketin cebinden tek kuruş çıkmadı.

Madenden elde ettikleri kârların hepsimi, onları işçilere

çalışmak için bulunduğu işyerinde ölüyor. Bu ölümler bazı gün daha az, bazı gün daha fazla gerçekleşiyor. Bu 9 maden işçisi de malesef bu istatistiklere eklendi. Kâr düzeni sürdürükçe, ne yazık ki liste uzamaya devam edecek. Soma'da, Amasra'da olduğu gibi, hukukçusundan polisine, siyasetçisinden sendikacısına kadar hepsi, işçinin karşısında birlik olup hesap vermeyecek.

Ta ki, işçi sınıfı gücünün bilincine varıp, kendi partisini inşa ederek, ne insana ne de doğaya saygısız olmayan bu kan emicilerin karşısına dikiline kadar... (01.03.2024)

Siyasetin Gündemi

Seçimler, işçi ve emekçilerin sorunlarına çözüm olabilir mi?

Türkiye, sanki ülkede herşey yolunda gidiyormuş, devlet kurumları gerektiği gibi işliyormuş gibi, sanki hukuk ve anayasa askıya alınmamış, Millet Meclisi işlevini yitirmemiş gibi, sanki dolar ve avro gibi çok kullanılan dövizlerin kurlarındaki ve enflasyondaki artış sürmüyormuş, ekonominin çöküşüne çare bulunmuş gibi, yeni bir yerel seçimlere doğru gidiliyor.

31 Mart'da, 3363 belediyede yapılacak seçimlerde, büyükşehir belediye başkanları, belediye meclisi üyeleri, il genel meclisi üyeleri, muhtarlar ve ihtiyar heyetleri seçilecek.

Seçimlere irili ufaklı 36 parti katılacak. Ama tabii ki seçimlere katılan parti sayısının fazla olması, bu seçimlerin ne denli « demokratik » olduğunu yansıtmıyor. Erdoğan ve hükümetinin keyfi uygulamaları, geçmişteki kay-

yum atamaları vb. gibi uygulamalar, demokrasi yanılığını bir çırpıda yok ediyor.

Bunca sorun çözüm beklerken, hem partiler arasında hem de partilerin kendi içlerinde kıran kırana bir mücadele sürüyor. Kıyasıya bir yarış, çatışmalar, birbirinin sırtına basmalar, ayak kaydırmalar, istifalar, parti değiştirmelerden

sonra nihayet listeler belirlendi. Partiler ağır toplarını büyük şehirlere yerleştirdiler. Tabi burada bütün adaylardan söz etmek olanaksız. Herkesin gözünü diktiği İstanbul'da, AKP'nin adayı, eski Çevre ve Şehircilik Bakanı Murat Kurum, CHP'nin adayı ise eğer AKP son dakikada bir takım kumpaslarla ayağını kaydırmazsa, Ekrem İmamoğlu oldu. İmamoğlu'nun, son İliç skandalında bütün imzalanmaması gereken sözleşmeleri imzalayarak, bir bölgenin felaketine yol açan

Kurum'un karşısında güçlü olduğu ve seçimleri kazanacağı söyleniyor. Ama Türkiye'de, hele de böylesi bir yönetim altında, her an, herşey olabilir.

AKP seçimlere hile karıştırma konusunda kendi rekorlarını kırıyor. Her seçimde yeni yöntemler keşfedilip uygulamaya konuluyor. 14 – 28 Mayıs'ta ilk defa kullanılan,

Kemal Kılıçdaroğlu'nu PKK ile işbirliği içinde olduğunu gösteren sahte video yöntemine, bu defa da, Ekrem İmamoğlu üzerine yapılan sahte videolar eklendi. Erdoğan ve AKP'nin yolsuzlukta sınır tanımayan hayal güçleri, bu seçim kampanyası ve seçimler sürecinde, hatta seçimler sonrasındaki süreçte de bakalım daha neler üretecek, gösterecek.

Cumhur İttifakı'nın diğer kanadı, Erdoğan'ın koltuk değnekliğini yapan MHP ve başkanı Devlet Bahçeli. Erdoğan ondan kurtulmaya çalışsa da başaramıyor. En son emekliler konusunda çelişkiye düştüler. Erdoğan, para olmadığı için artış yapamayacaklarını itiraf etmek zorunda kalırken, Bahçeli maaşların arttırılması gerektiğini söyledi. Normal koşullarda Erdoğan'ın Bahçeli'ye « affını ya da iznini istemesi » için baskı yapması

gerekirken, Cumhur İttifakı hiçbirşey olmamış gibi sürüyor. Çıkar ilişkileri çimento işlevi görüyor.

CHP sancılı bir Kongre süreci geçirip, yeni yöneticilerini belirleyip kongre sürecindeki sloganları « değişim'e » doğru değişmeden yol alıyor, burjuva siyasetini sürdürmeye devam ediyor. Kararlı bir karşı

koyuşu yok. CHP en son anayasa ihlallerinde bile kitlelere çağrı yapıp, daha sonra sokağa inmekten vazgeçti. Partinin sağa yönelimi engellenemiyor. Öyle ki, aday gösterdikleri kişiler, en milliyetçi söylemlerden daha milliyetçi söylemler kullanıyorlar. Örneğin CHP Afyonkarahisar Belediye Başkan adayı Burcu Köksal'ın, « *Başkan seçilirsem, belediyenin kapıları DEM Parti hariç herkese açık olacak* » ırkçı ifadesi, büyük bir skandal ve hayal kırıklığı yarattı.

Başlangıçta bakan olduğu dönemdeki yaptıkları unutulmuş Meral Akşener, yanlış politikaları nedeniyle, birçok parti üyesinin partiden istifasıyla, siyaset sahnasından yokolma gerçeği ile karşı karşıya bulunuyor. Sonuçta, Türkiye siyaseti onun yokluğuyla hiçbirşey kaybetmeyecek.

Bütün baskılara ve herşeye, rağmen mücadelesini sürdüren Kürtlere gelince, HDP, Anayasa Mahkemesi'nde süren kapatma davası nedeniyle seçimlere Yeşil Sol Parti ile katılmıştı. HDP'nin kapatılmasıyla, Halkın Eşitlik ve Demokrasi Partisi HEDEP'e dönüştü. Yargıtay HDP'ni andırdığı için, bu ismi reddedince de DEM adını aldı. En az yüzde 10, 15 arası oy potansiyeli olan bu parti seçim sonuçları üzerinde etki yapacak bir güce sahip. DEM bu defa seçimlere tek başına girmeye, kendi adaylarını çıkarmaya karar verdi. Bu CHP'ye verilen oyların azalması anlamına geliyor. Geçtiğimiz belediye seçimleri sırasında, Erdoğan ve hükümetinin keyfi uygulamalarının nelere yol açtığını gördük. Seçim kampanyaları döneminde, Kürtlerin oylarını almak, Kürt partilerini yedeklemek için herşey yapıyor, bir tek

Abdullah Öcalan'ın ayaklarının altına kırmızı halı sermedikleri kalıyor. Kürtler kendi adayları ile seçimi kazandıklarında ise, başlarına gelmeyen kalmıyor. Eski HDP'nin eski eş Başkanı Selahattin Demirtaş, hala cezaevinde tutuluyor. Erdoğan ve AKP'nin Kürtleri sadece kendilerini iktidara taşıyacak bir oy kaynağı olarak gördüğü kesin olarak ortaya çıkmış bulunuyor. Kürt halkının bu iktidar döneminde kendi kaderlerini tayin etme ve de kendi kendisini yönetme hakkına hiçbir zaman sahip olamayacağı da bütün açıklığıyla ortada. Her türlü ayak oyunlarına, güçlülere rağmen birkaç belediyede kendilerini temsil etme hakkını elde ettiklerinde yapılanlar ise gerçekten isyan ettirici.

9 Ağustos 2019 tarihinde üç büyükşehir belediyesiyle (Van, Mardin ve Diyarbakır) başlayan kayyum atamaları, günümüze kadar devam etti ve İçişler Bakanlığı'nın kararıyla 3'ü büyükşehir, 5'i il, 33'ü ilçe ve 7'si belde belediyesi olmak üzere, toplam 48 HDP belediyesine kayyum atandı. Yani varolan sistem, Erdoğan ve hükümeti Kürt halkının iradesini hiçe saydı. İşin en kötüsü de bütün bunlar göz göre göre, hiç kimsenin gıkı çıkmadan, muhalefetin küçük parmağını bile oynatmadığı bir ortamda yaşandı. Bu antidemokratik seçimler meşrulaştırıldı. Aynı şeylerin bu seçimlerde tekrarlanmayacağına da hiçbir garantisi bulunmuyor.

TIP, TKP gibi solda yer alan partiler de, seçim sonrasında « *yararlı oy* » (küçük partilere verilen oyların boşa gideceği düşünülerek, oyların büyük partilere verilmesi) kurbanları olarak çalışmalarını sürdürüyorlar. Haramilerin köşe

başlarını tuttuğu, mali kaynak ve rant elde etmek üzere amaca ulaşmak için her türlü yöntemin kullandığı bir ortamda, işçi sınıfının, yoksul topraksız köylülerin, diğer yoksul kitlelerin bu seçimlerden ve genel olarak da bütün seçimlerden elde edebileceği hiç bir şey yok.

Seçimler Komünist devrimciler için amaç değil sadece bir araç olabilir. Yani sadece ülke genelindeki işçi sınıfının gücünün nerelerde yoğunlaştığını analiz edip, örgütlenme çalışmalarını oralarda yoğunlaştırmak için kullanılabilir. Zaten seçimlerin emekçilere hiçbir şey sağlamayacağını Erdoğan ve hükümeti defalarca ispatladı. Tek dertleri iktidarda kalmak ve üretilen ve yağmaladıklarından geri kalan zenginlikleri de kendi hesaplarına (akıbertlerinin ne olacağını bildiklerinden de daha çok yurt dışı hesaplarına yığmak) aktarmak...

İşçi sınıfının, burjuva partilerinin ikiyüzlü, riyakar, birbirlerinin kuyusunu kazan, kendi çıkarlarını elde etmek ve ceplerini doldurmak için gözlerini kırpmadan sayısız yolsuzluğa battıkları bu sistemde kendi öz güçlerinden, kendi örgütlenmelerinden, yaratacakları partilerinden başka, güvenecekleri hiçbirşey bulunmuyor.

(10.03.2024)

Uluslararası Gündem

NATO : Haydutlar arasındaki ittifaklar

Trump, geçtiğimiz günlerde yapılan bir seçim mitinginde, eğer Amerika Birleşik Devletleri (ABD) başkanı seçilirse, mali katkılarını ödemeyen NATO üyesi ülkelere, koruma sağlamayı reddedeceğini öne sürdü. Bu kıskırtıcı açıklama uluslararası basını öfkeliendirdi ama sonuçta özünde emperyalist ülkelerin askeri ittifaklarının ne anlama geldiğini de ortaya koydu.

Trump'ın, bu son açıklamasıyla en izolasyonist seçmenlerini (dış politikaya müdahale edilmemesini savunan seçmenler) memnun etmeye çalıştığı kesin bir olgu. Söyledikleri şu anlama geliyordu : « *Neden Amerikalı vergi mükelleflerine bu kadar pahalıya mal olurken, Avrupa'daki dul ve yetimleri savunalım ?* » Birçok siyasi yorumcu ve yönetici, böylesi bir itiraf karşısında şok olduklarını söylediler. Ancak Trump kadar, onu eleştirenler de aynı biçimde ikiyüzlü ve manipülâtör yani güdümleyicidirler. Çünkü büyük güçlü ülkelerin yöneticileri, uluslararası askeri ittifakların hiçbir insani dayanışmayla ilgilerinin olmadığını, aksine kendi Devletleri'nin çıkarlarına ve değişen güç dengelerine denk düşüklerini çok iyi biliyorlar.

Ayrıca, Trump'ın NATO'nun

finansmanına tepkisinin çıkış noktası ise gerçeklerle ilgisi olmayan bir bahane oluşturuyor. Her üye devletin doğrudan katkı olarak ödemek zorunda olduğu çok az bir miktar sözkonusu, çünkü bir miktar sözkonusu, çünkü NATO'nun bir ordusu yok. Sadece bütçesi 3 milyar avroyu biraz aşan bir idari yönetimi bulunuyor. ABD ve Almanya, her biri yüzde 16,2 ile en çok katkıda bulunan iki ülke, onları yüzde 11,2 ile İngiltere, yüzde 10,4 ile Fransa ve yüzde 8,7 ile İtalya izliyor. Buna karşılık, ABD, NATO'nun kuruluşundan bu yana, her üye ülkenin GSYİH'sının en az yüzde 2'sine eşdeğer bir askeri bütçeye sahip olması konusunda baskı yapıyor. Oysa, Rus ordusunun Ukrayna'yı işgaline kadar pek çok üye ülke bu eşğin altında kaldıysa da, artık bu durum sözkonusu değil. Bütün üye ülkeler büyük ölçüde yeniden silahlanmaya başladı ve örneğin 2024 yılından itibaren Fransa'nın askeri bütçesi, GSYİH'nın yüzde 2'sinden fazla olacak. O halde, eğer ABD şu ya da bu NATO üyesi ülkeden desteğini çekerse, bunun Trump'ın seçim kampanyası sırasında söyleyecekleriyle hiçbir ilgisi olmayan başka nedenlerle olacağı açık olarak görünüyor.

NATO hiçbir zaman, özgürlük

ya da demokrasi tarafını temsil ettikleri bahanesiyle, karşılıklı olarak ne olursa olsun her koşulda birbirlerine yardım etme sözü veren bir devletler kulübü olmadı. Başlangıçta, 1949'daki kuruluşundan bu yana, öncelikle ABD'nin SSCB'yi tehdit etmek için istediği bir askeri koalisyon sözkonusuydu. Ukrayna'daki savaşla birlikte, o zamana kadar dışarıda kalan iki Avrupa ülkesi, Finlandiya ve İsveç, Rusya'ya karşı koymak için, ama aynı zamanda da Amerika'nın baskısıyla NATO'ya katıldı. Bu ülkelerin halkları, bu ana kadar kendilerini gelecekteki çatışmaların dışında tutacağı umuduyla, tarafsızlıklarını korumak istiyorlardı.

Aslında büyük güçlü devletler arasındaki askeri ittifaklar, hiçbir zaman ciddi bir taahhütte bulunmadan her zaman değişken oldu. İkinci Dünya Savaşı'nın öncesindeki gelişmelerden biri, 1938 yılının, Kasım ayında imzalanan sözde *Münih Barışı* anlaşmasıydı. Dört büyük güçlü devlet, İngiltere, Fransa, Almanya ve İtalya arasında, faşizme karşı sözde « demokrasilerin uluslararası cephesi » yerine, Fransa ve İngiltere'nin resmi olarak Çekoslovakya'nın müttefiki olmalarına rağmen, Hitler'in bu ülkeyi ele geçirmeye başlamasına izin veren bir anlaşma sözkonusuydu.

Aslında NATO gibi ittifaklar, halkları korumaktan çok, onlara karşı çok daha büyük tehdit oluşturuyor. Halklar için bu, gelecekteki savaşların kurbanları olmaları ve topraklarının da savaş alanı olması tehdidi anlamına geliyor. NATO üyesi olmamasına rağmen ABD ve Avrupalı güçlerin müttefiki haline gelen Ukrayna'nın başına gelen ve halkının büyük talihsizliği de bu oldu.

(14.02.2024)

Gazze :

Kan gölü ne zamana kadar sürecek?

İsrail hükümeti Gazze'deki katliamda nereye kadar gidecek? Daha ne kadar yıkıma ve cesede ihtiyacı olacak?

İsrail ordusu Gazze'ye, 120 gün içinde, Amerika Birleşik Devletleri (ABD)'nin 2003 yılında Irak'a attığı bombalardan daha çok bomba attı. Resmî olarak kaydedilen 28 bin ölüm ve 100 bin yaralı ile bu küçücük toprak şeridi bir ölüm odasına dönüştü. Netanyahu şimdi de, 9 Şubat'tan bu yana, bombalanan Rafah'a saldırı başlatıyor!

Gazze Şeridi'nin güneyinde yer alan bu şehir, yerinden edilmiş 1,3 milyon Filistinliye ev sahipliği yapıyor ve bölgeye yapılan insani yardımın tek giriş noktasını oluşturuyor. Ancak bu, Netanya-hu'ya göre bir sorun değil : « sivil-lerin tahliye edilmesi gerekecek ».

Sadece bu tahliye, boşaltma planı bile, tüyleri diken diken ediyor, insanı ürpertiyor. Rafah'taki mülteci, yani sığınmacı nüfus, derme çatma çadırlarda, hasta ve yaralılarla, bitkin durumdaki çocuklar ve yaşlılarla birlikte yaşamlarını sürdürüyor. Hayatları sadece, STK'lar (Sivil Toplum Kuruluşu) tarafından sağlanan su ve gıda yardımı ile yaşamaya çalışıyorlar. Peki, başka bir yere mi gitmeli? Ama nasıl? Ve peki, Mısır'ın sınırını açmak istemediğini bile nereye gitmeli?

Netanyahu, bu yeni gerilimi ve şiddetin tırmanışını, Hamas savaşçılarının son yerlerini de yok etme gerekliliği ile açıklayarak meşrulaştırmaya çalışıyor. Aslında bu, halkın tamamına yönelik bir terör politikası anlamına geliyor. Daha önceden de hedef alınan Gazze'de yaşayan Filistinliler, İsrail hükümeti ve onunla birlikte ABD ve Fransa'nın, Birleşmiş Milletlerin ajansı UNRWA'nın (UNRWA : *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in*

the Near East - Birleşmiş Milletler Yakın Doğu'daki Filistinli Mülteci-lere Yardım ve Bayındırlık Ajansı) sağladığı son cankurtaran simitlerini, yani geçim ve yaşam kaynaklarını kesmesi nedeniyle açlıktan ölme sürecine girmiş bulunuyorlar.

Etnik temizlik yapmaya hazır İsraili bir yerleşimci, « *Bu insanlar sağlıklı oldukları sürece savaşmaya devam edecekler. Ama onları her şeyden mahrum edersek, savaşı durdurabiliriz* » diye övünüyor. Bu terör politikası, uzun yıllar boyunca Gazze'deki Filistinlileri şiddetle ezmeyi, susturmayı hedeflese de, aynı zamanda yeni nesil isyancıların ve savaşçıların doğmasına da yol açıyor.

Silahlar susunca kimse barış huzur içinde olmayacak. Ne ölümlerine ağlayan, yas tutan ve savaş için güçlerini yeniden inşa edecek olan Filistinliler, ne de sürekli elleri tetikte, giderek her zamankinden daha yüksek dikenli tellerin arkasında yaşayan İsraililer huzurlu ve sakin yaşayacak.

İsrail Devleti'nin kuruluşundan bu yana, emperyalist dünya tarafından da desteklenen bu devletin yöneticileri, Yahudilere, kurbanı oldukları antisemitizm (Yahudi karşıtlığı) ve soykırımından uzak, barış ve güvenliği garanti edeceklerine dair güvence vermişlerdi.

Arapların, diğer büyük emperyalist ülkelerin az çok açık suç ortaklığıyla Nazi Almanyası'nda doruğa ulaşan zulümlerle hiçbir ilgisi yoktu, ancak Yahudiler için bir sığınak inşa etme sözü, onların pahasına verildi.

Bu vaat tamamen hayali ve yanıltıcıydı, çünkü Karl Marx'ın dediği gibi « *bir başka halkı ezen bir halk, özgür olamaz.* » Ve İsrail, var olduğu 75 yıl boyunca neredeyse kesintisiz olarak savaş halinde oldu.

Gazze'de, Batı Şeria'da ve İsrail'in kendisinde Filistinlilere yönelik katliamlar, sömürgeleştirme ve zulüm devam ettiği sürece, İsrail'in Yahudi nüfusu ne barışa ne de güvenliğe sahip olacak.

Gazze'de yaşanan trajedi, önümüzdeki onlarca yıl boyunca Orta Doğu'nun geleceğini belirleyecek. Ve bunun bütün dünyayı ateşe vermeyeceğinden kim emin olabilir? Dünyanın en büyük gücü, efendisi olan ABD bile bundan korkuyor. Ve bu korkunun ise iyi bir nedeni bulunuyor! Onların yağma politikaları ve Orta Doğu'da yürüttükleri tüm savaşlar, burada genel bir istikrarsızlığa yol açtı. Netanyahu ve aşırı sağcı yandaşlarının bölgeyi ateşe vermesini engellemek için de hiç bir şey yapmıyorlar. Gazze'deki savaş, çok sayıda Filistinli mülteci kampının bulunduğu ve İran destekli Hizbullah'ın devlet içinde devlet olduğu güney Lübnan'da bile etkisini göstermeye başladı. Yemen'deki Husilerin ticari gemilere saldırdığı Kızıldeniz'e de yayılıyor. Bu savaş ayrıca, ardı ardına yapılan batılı müdahaleler tarafından ekilen, yaratılan yıkım ve nefretle beslenen, sayısız milislerin bulunduğu Irak ve Suriye'de yeniden ortaya çıkıyor.

Aslında savaş sarmalı tetiklendi. Ve Filistin'de Yahudiler ile Araplar arasındaki çatışmayı üreten emperyalist güçler bunu durdurmadan acizler. Bu savaşa doğru yürüyüşün tek alternatifi, bütün dünyanın sömürülenlerinin kendi yöneticilerine ve onların ortaya koydukları kapitalist düzene saldırarak temsil edebilecekleri alternatiftir.

(12 02 2024 tarihli işyeri bülteni)

(14.02.2024)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

BRICS'ten BRICS+'ya : Tuğla ve Harç İttifakı BRICS'ten BRICS+

Brezilya'lı Lula, Çin'li, Xi Jinping, Güney Afrika'lı Cyril Ramaphosa, Hint'li Narendra Modi ve Rus Serguei Lavrov, 23 Ağustos 2023 tarihinde Güney Afrika'da, Johannesburg'da.

BRICS grubuna (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika'nın kısaltması), 1 Ocak'tan bu yana, beş yeni üye (İran, Mısır, Etiyopya, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri) ülke daha katıldı. Bu geçtiğimiz Ağustos ayında Güney Afrika'nın Johannesburg kentinde düzenlenen bir zirvede duyuruldu. Bazı yorumculara göre, bu katılım dünyayı sarsacak, ABD'nin hakimiyetine meydan okunacak. Zira 1 Ocak'ta genişletilmiş grup olarak adlandırılan BRICS +, dünya nüfusunun yarısını içeriyor, ve Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'nın (GSYİH) yüzde 25'ini üretiyor. BRICS'in genişlemesi, l'*Humanité* gazetesine (FKP'nin yayın organı) göre, « *dünya düzenine yerleştirilen bir kaldırım taşından* » başka bir şey değil ! *Zirvenin nihai kararı*, Uluslar arası ticaret ve finans alanında, doların hegemonyasına son verilmesi oldu ve bir çağrıda bulunularak, adeta bir dönem değişikliği müjdelendi.

Güney Afrika Devlet Başkanı Cyril Ramaphosa, genişlemenin « *daha dengeli bir dünya düzeni için ortak arzuyu paylaştan* » ülkeleri bir araya getirdiğini söylerken, Çin Devlet Başkanı Xi Jinping, « *Birlikte kalkınma hakkımızı savunuyor ve modernleşme yolunda birlikte yürüyoruz* » dedi.

Ancak Orta Doğu'daki savaş, bu çarpıcı açıklamalardan bu yana, Amerikan pozisyonlarıyla uyumlu, Hindistan'dan Filistin yanlısı Güney Afrika'ya kadar bu kulübün üyeleri arasındaki farklılıkları daha da vurguladı.

Arjantin, Javier Milei'yi iktidara getiren başkanlık seçiminden sonra, ülkenin kulübe katılmayacağını ve dolar ve ABD kampına katılacağını açıkladı. Grup, GSYİH'sı grubun toplamının yüzde 70'ini oluşturan Çin ve bir sonraki zirveye başkanlık edecek olan Rusya için, özellikle ABD'nin artan emperyalist baskısı karşısında ittifaklar yapmanın bir aracı olarak görülüyor. Doların diktatörlüğüne

meydan okuyan ekonomik kalkınma vaatlerine gelince, bunlar demagojiden başka bir şey değil. Aslında BRICS, Amerikan egemenliğine karşı olgunu iddia eden geçici bir ülkeler ittifakı, ancak ne siyasi, ne de ekonomik bir blok oluşturuyor.

Çok kutupluluk mu, yoksa Çin ve Rusya'nın arkasında bir anlık yer almak mı?

BRICS grubu, NATO, ya da Avrupa Birliği gibi bir kuruluş değil. Başlangıçta finans çevreleri tarafından oluşturulan bir ülkeler grubuydu : 2001 yılında, o zamanlar Amerikan bankası Goldman Sachs'ın yöneticisi ve geleceğin İngiliz Hazine Bakanı Jim O'Neill, yatırımcılara bu grubun reklamını yapıyordu. O'Neill, Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin'i, gelecek vaat eden « *yükselen* » pazarlar olarak görüyordu. O dönemde finans kuruluşları, 2000'li yıllarda emtia fiyatlarındaki artış sayesinde birkaç yıl boyunca kârlı olan « *BRICS fonlarını* » oluşturdular. Bu ülkelerin

birçoğu hızlı, hatta olağanüstü bir şekilde büyüyordu. Örneğin Hindistan'ın GSYİH büyümesi yılda yüzde 7'nin üzerindeydi. Bu ülkeler 2006 yılında ilk toplantılarını düzenlediler ve 2009 yılından bu yana da, her yıl zirve düzenliyorlar. 2010 yılında Güney Afrika'nın da katılmasıyla kısaltma BRICS'e dönüştü.

Ancak 2008 mali krizi ve emtia fiyatlarındaki düşüş, bu on yıllık bütçe ve finans fazlasına son verdi. BRICS ekonomilerinin hepsi birbirine benzemese de, 3,2 milyarı aşan toplam nüfuslarıyla büyük ülkeler olmalarının yanı sıra, ortak bir noktaları da, imalat dışı ya da yarı imalat mallarının başlıca ihracatçıları olmaları. Bu nedenle emperyalist ülkeler için önemli ithalat kaynakları oluşturuyorlar. Ancak ekonomileri dünya emtia fiyatlarındaki dalgalanmalara son derece bağımlı. Bu nedenle bazen « yoksul güçler » olarak anılıyorlar. Örneğin Brezilya'da 2020 yılında ihracatın neredeyse yarısı soya, petrol ve şeker kamışı gibi birincil ürünlerdi. Petrol ve gaz gelirleri, Ukrayna savaşının başlamasından önce, Rusya'nın federal bütçesinin yüzde 45'ini oluşturuyordu. Madencilik 2021 yılı itibarıyla, dünyanın en büyük altın ve platin üreticilerinden biri olan Güney Afrika'nın GSYH'sının yüzde 8,7'sini oluşturuyor.

BRICS grubuna, Çin ve Rusya olmak üzere iki büyük güç hakim. Bu iki ülke, siyasi çıkarlarının büyük bir kısmını, bu gruplaşmadan elde ediyorlar. Farklı tarihsel nedenlerden dolayı, bu iki ülkenin ortak noktası emperyalist ekonomik ve askeri kontrole direnme kabiliyetleri olarak ortaya çıktı. ABD artık her iki ülkeyi de rakip olarak görüyor ve emperyalist kampın giderek daha da artan baskısına maruz kalıyorlar. Bu baskı, Rusya'nın durumunda, Ukrayna'daki savaş ve ekonomik yaptırımlar yoluyla; Çin'in durumunda ise, ABD'nin ve ardından Avrupa ülkelerinin Çin ürünlerine karşı korumacı saldırısı

yoluyla uygulanıyor. Brezilya, Suudi Arabistan ve Hindistan gibi ABD ile ilişkileri çeşitlilik gösteren devletleri etraflarında toplamalarını sağlayan şey, Amerikalı yöneticiler tarafından izlenen politikaların ve kapitalizmin tarihi krizinin pek çok yoksul, ya da yarı gelişmiş ülkenin devletlerini zor durumda bırakması ve emperyalist güçler tarafından yapılan mali, ekonomik ve askeri tercihlerin tüm yükünü taşımaları olarak ortaya çıkıyor. Ancak BRICS bir blok değil, kırılabilir bir ülkeler topluluğunu oluşturuyor.

Dolardan arındırma serabı

ABD dolarına olan finansal bağımlılık, doların hakimiyetinin sonuçlarından biri olarak ortaya çıkıyor. Dolar, döviz piyasasındaki günlük işlemlerin yüzde 90'ında kullanılıyor, ve dünya döviz rezervlerinin yüzde 60'ını oluşturuyor. Aslında dünyadaki her ülke doların değerine bağımlı bulunuyor. Dolar düşerse Çin, Hindistan ve Brezilya'daki devlet rezervleri otomatik olarak değer kaybediyor. ABD Merkez Bankası faiz oranlarını yükseltirse, yoksul ülkelerin borç durumu daha da kötüleşiyor. Doların hakimiyetinin bir başka sonucu da ABD'nin onu, kendisine direnen herhangi bir devleti cezalandırmak için güçlü bir silah olarak kullanması : Örneğin İran'a karşı yaptığı gibi, bir piyasada dolar cinsinden ticareti yasaklayarak, o piyasayı boğma ve kendi tercihini tüm dünya ülkelerine dayatma olanağına sahip bulunuyor.

Bu sorunla karşı karşıya kalan BRICS, bir mali kriz durumunda, ABD'nin hakim olduğu IMF'den borç istemek yerine, acil mali yardıma erişimi sağlamak için, bir rezerv fonu oluşturdu. Ancak şimdilik bu rezerv fonu için dolar kullanılıyor. BRICS 2012 yılında, kendisini yoksul ülkeler için IMF ve Dünya Bankası'na alternatif olarak konumlandıran Yeni Kalkınma Bankası'nı (NBD) da kurdu. Kuruluşundan bu yana 30 milyar dolar kredi veren bu banka, Dünya Bankası'nın kredi veren kuruluş-

larından sadece biri olan IBRD'nin 2023 yılında vereceği 38 milyar avro krediden çok daha fazla. Dahası, NBD'nin kredilerinin üçte ikisi yine dolarla veriliyor ve NBD, kendisini finanse etmek için de, uluslararası piyasalardan yine dolar alarak borçlanmak zorunda kalıyor!

BRICS, dolara bağımlılıktan kurtulmak için ticaretlerinde kendi ulusal para birimlerinin kullanılmasını destekleyen ikili anlaşmalar imzalıyor ve hatta yeni bir ortak para birimi için muğlak bir projeleri bile bulunuyor. Ancak gün ışığına çıksa bile, ki bu pek olanaklı değil, başarılı olma şansı çok az. Bir para biriminin, onu çıkaran devletten başka devletler tarafından da kullanılabilmesi için güven telkin etmesi gerekiyor ve bu güven de son tahlilde desteklediği ekonominin sağlamlığına dayanıyor. Bu nedenle 1945 yılından bu yana hiçbir para birimi dolarla ciddi anlamda rekabet edemiyor. Çin yuanı, uluslararası ticaret ve hükümet rezervleri açısından marjinal kalıyor : son yıllarda payı artmış olsa da, dünya döviz rezervlerinin yalnızca yüzde 2,6'sını oluşturuyor. Dünyanın en zengin bölgelerinden birinin ekonomisi tarafından desteklenen ve küresel döviz rezervlerinin yüzde 20'sini oluşturan avro bile dolarla rekabet etmeyi hiçbir zaman başaramadı, çünkü Avrupa Birliği bir devlet değil, o, rakip kapitalistleri savunan devletlerin oluşturduğu bir ekonomik ittifak.

Sonuçta, hangi ittifak kurulursa kurulsun, hangi devletler birliği oluşturulursa oluşturulsun, emperyalist yağmaya, dünyayı parçalara ayıran bir grup büyük gücün kışkırttığı savaşlara ve genel mücadele olasılığı, proletaryanın uluslararası bir sınıf oluşturduğu, Fransız ve Amerikalı işçilerin Çinli, Brezilyalı, Malili, Türkiye'li... proleterlerle ortak bir mücadele yürütmesidir.

(LDC 05.01.2024)

Güncel... Güncel... Güncel...

8 Mart : Feminizm ve sınıf mücadelesi, ayrılmaz savaşlar

8 Mart, bugün sıklıkla sunulduğu gibi, 1977 yılında Birleşmiş Milletler tarafından kurumsallaştırılan Uluslararası Kadın Hakları Günü değil, yüzyıl önce, kadınların ezilmesine karşı sosyalist işçi hareketi tarafından başlatılan bir mücadele günüdür.

Kadınlara yönelik baskı, dünya genelinde çok yaygın. Bu baskı, ülkelere göre, az ya da çok acımasız biçimler alıyor : eşdeğer işler için daha düşük ücretlerden, kamusal yaşamdan tamamen dışlanmaya ve ömür boyu bir babanın ya da kocanın vesayeti altında yaşayan, reşit olmayan bir çocuk statüsüne sahip olmaya zorlanmaya kadar pek çok ayrımcılık ve şiddet biçimleri söz konusu.

Kadınların ezilmesine karşı mücadele, sömürüye dayalı bir toplumsal örgütlenmeye karşı mücadeleden ayrılmaz. Kapitalizm ücretleri düşürmek, çalışma koşullarını kötüleştirmek ve işgücününün bir kesimini diğerine karşı kışkırtmak için her türlü bölünmeyi teşvik ediyor. Cinsiyet ayrımcılığı da bunlardan biri ve kadınları sömürülenlerin de en sömürüleni haline getiriyor.

Bu nedenlerle ilk feministler sosyalistler arasındaydı. Marx ve Engels, daha 1848 yılında, Komünist Manifesto'da kadınları « sadece basit birer üretim aracına indirgeyen » burjuva ailesini özel mülkiyetin aktarımının temeli olarak kınadılar. Alman sosyalist August Bebel, 1879 yılında « toplumsal bağımsızlık ve

cinsiyet eşitliği olmaksızın insanlığın kurtuluşunun mümkün olamayacağını » ileri sürdüğü öncü çalışması Kadın ve Sosyalizm'i yayınladı.

8 Mart girişimi, sosyalist kadınların uluslararası konferanslarını düzenleyen İkinci Enternasyonal millitanları Clara Zetkin, Adelheid Popp ve diğerlerinden geldi. 1911 yılında, dönemin güçlü sosyalist partilerinin de yardımıyla, ilk Dünya Kadınlar Günü, birçok Avrupa ülkesinde, bir

işçilerin bir bütün olarak sömürücülere karşı hak kazanabilecek güçte olduğu dönemlerde daha hızlı ilerleme kaydettiği dikkate değer. Sadece bir örnek vermek gerekirse, Fransa'da kürtaji yasallaştıran ilk yasa 1974 yılında kabul edildiyse, bu 1968 yılının Mayıs ayındaki güçlü genel grevi takip eden yıllarda binlerce kadının - ve erkeğin - harekete geçmesi sayesinde oldu.

Bu tartışma feminist harekete nüfuz etmeye devam ediyor. 8 Mart

milyon kadını bir araya getirdi.

Devrimci sosyalistler, kendilerini, oy hakkı talep etmekle yetinen burjuva feministlerden ayırmak istiyorlardı. Sosyalistlere göre, tüm işçiler özgürleşmeden kadının özgürlüğü olanaklı olamazdı. Rosa Luxemburg'un 1912'de ifade ettiği gibi : « Kadınların oy hakkı hedefidir. Ancak bunu başarmak için kitlesel hareket sadece kadınların meselesi değil, proletaryanın kadın ve erkeklerinin ortak sınıf meselesidir ». Kadın haklarının,

2024 tarihinde yürüyüş çağrısında bulunan örgütlerin bir kısmı kortejin tamamını ya da bir bölümünü sadece kadınlara ayırmak istiyor. Diğerleri ya da aynı kişiler, erkekleri genel olarak kadınları ezenler olarak görüyor ve bu ezilme ile sınıfsal sömürü arasındaki bağlantıyı reddediyor. Devrimciler için tutarlı bir feminist olmak, kapitalizmi yıkmak ve her türlü baskının ortadan kalktığı komünist bir geleceği hazırlamak için mücadeleye katılmak anlamına geliyor. (LO 06.03.2024)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 ₺ / 10 € / 8 £